

Die Frau von früher (La dona d'abans)

Autor: Roland Schimmelpfennig

Any de redacció: 2004

Editorial: S. Fischer Verlag. Theater & Medien. En traducció castellana de Carlos Sotelo i mecanoscrit proporcionat pel Goethe Institut.

Personatges: Frank (quaranta i escaig); la seva dona, Claudia; Romy (de la mateixa edat); Andi, fill de Frank i Claudia, i Tina, la nòvia d'Andi.

Espai: Espai únic. Distribuïdor (vestíbul) d'una casa antiga.

Nota temporal: A través de rètols, anuncis o per altres mitjans s'han de donar a conèixer els salts de temps que tenen lloc al principi de les escenes.

Argument: Frank, Claudia i Andi es muden de casa. El vespre abans de la mudança definitiva, reben la visita d'una antiga nòvia de Frank, Romy Vogtländer, que ve a reclamar l'amor etern que Frank li havia promès vint-i-quatre anys enrere. Mentrestant, Andi i Tina intenten viure de la millor manera possible el que sospiten que serà la seva darrera nit d'amor. Claudia i Frank fan fora Romy. Quan surt al carrer, Romy rep una pedrada al cap. Un accident. L'ha llançada Andi, rabiós i neguitós amb tot i tothom. Pugen Romy altre cop a casa pensant, de primer, que és morta. Però no ho és. La presència de Romy aquella nit a la casa canviarà per sempre més la vida de tots els personatges.

Comentari: Formalment l'obra té un gran interès: essencialment fragmentada, *La dona d'abans* juga amb retrospeccions i anticipacions de pocs minuts, la qual cosa genera una estructura d'intriga i tensió molt interessant. L'acció recula i avança omplint els buits de la història (expectatives) i reconstruint una acció que té lloc en poques hores, un vespre, una nit i el matí següent.

La història de Frank i Romy m'ha fet pensar en el mite de Medea. No vull dir que sigui una actualització d'aquest mite, però sí que hi té punts en contacte: es planteja la temàtica del primer amor, les promeses incomplertes, la revenja (la mort del fill)... Amb tot, l'obra explica —i, malgrat els continus trencaments o dislocacions, emociona— que la felicitat és fràgil (el present és fràgil, i les relacions afectives que s'hi basteixen també). Sempre busquem ser feliços en un altre lloc; el passat, és clar, és «un altre lloc» possible i volem recuperar el passat (o els records idealitzats del passat), la qual cosa és del tot inviable. Al capdavant, l'obra adopta una orientació tràgica i ens ensenya com n'és d'inútil intentar canviar les nostres vides.

Ens trobem davant d'una escriptura, gosaria dir «contemporània», amb diàlegs breus i tallats, col·loquials a voltes, però alternats amb breus monòlegs íntims que adopten un to més líric, més poètic. Absolutament recomanable.

Schimmelpfennig és autor d'altres obres com ara *Oferta i demanda*, *Push-Up 1-3*, *Per un món millor*, *La nit àrab* o *Abans/després*, totes a l'abast a través del Goethe Institut.